

ŽALOVANÁ STRANA

autor: Kateřina Lužná

Tak dobře. Co? Říkám: tak dobře! Vyříd'te manželovi, vlastně pardon, žalující straně, že souhlasím s jeho návrhem. Co se děje, pane doktore? Koukáte, jako by mi narostla druhá hlava. Poprvé? To vám nevěřím. No, koneckonců, proč ne. Manžel vždycky tvrdil, že jsem unikát, aspoň si potvrdí, že měl pravdu. Jako vždycky.

Tak znova. Ano, opravdu to tam chci napsat. Souhlasím s návrhem, jak je to přesně? Aha. Souhlasím s návrhem žalující strany, aby obě nezletilé děti, tedy desetiletý syn Matěj a třináctiletá dcera Markéta, byly svěřeny do otcovy péče. Tečka. Divné? Ale proč? Děti přece potřebují jak matku, tak otce. Já vím, že většinou matce, ale copak otec není schopný se postarat o dvě děti? Vy trochu diskriminujete muže, pane doktore. Manžel má pravdu, jako vždycky. Kdo si nechá vilu a všechno ostatní, ten si nechá děti, aby měl dost prostoru na jejich výchovu. Názor žalující strany plně podporuju.

Neblbněte pane doktore. Já přece vím, o co jde. Tenhle figl mu nespoknu, nejsem na hlavu padlá. Otec vyhrožuje matce odebráním dětí, a ta si v děsu sbalí kufříček a děti a všechno ostatní mu nechá. Jenže žalující strana zapoměla, že se hned tak něčeho neleknu.

Bóže, dvacet tisíc bych dala, vidět výraz té jeho kobry, až tohle uslyší! Jí, která nenávidí děti víc než umělé vlákno! Mně je skoro líto, že na tuhle estrádu nedojde. Dvě příšerně nezvedené děti, celé po mamince, v hnízdečku lásky mladé ambiciózní zlatokopky a muže v nejlepších letech, kterému stříká druhá míza i ušima. To by bylo rodeo!

Jenom Matýsek! Teď má zrovna období mladého vědce, posledně si hrál s hořčíkem tak, že půl koupelny vyletělo do povětří. A Markétka nám přichází do puberty! Celý barák je plný jejich uřvaných kamarádek a ještě uřvanější muziky! Pane doktore, nedalo by se nějak zařídit, aby ten návrh prošel, aniž by si toho manžel všiml? Dobře, dělám si legraci. Nemůžu mít zas úplně všechno.

Tak to pěkně žalující straně naneste a až ho vzkřísíte, vyříd'te mu, že ho pozdravuju. Pak mi zavolejte, jak to dopadlo. Ano, přesně tak. Ono vám to sice někdy pomaleji myslí, ale já věděla, že se nakonec pochopíme. Těšilo mě. Prosím? Ale ano, šla. Divadlo miluju a už jsem skoro svobodná žena. A buď budu bohatá nebo aspoň bezdětná, ani jedno není špatná perspektiva. Ve čtvrtek? Dobře, v osm, taky se těším, pane doktore. Nashledanou.